

GREETJE VAN DEN BERG

Voetstappen

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036439626

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

Het was bijna kerstfeest. De kleuters van groep twee zaten in een kring bijeen en keken vol eerbied naar de brandende kaarsjes die in het midden van de klas stonden opgesteld. De kerstboom in de hoek, die ze zelf hadden opgetuigd met bonte ballen en zelf gemaakte versieringen, droeg in niet mindere mate bij aan de sfeer. De kinderen luisterden naar de stem van Merel van Vierhouten, voor hen ‘juf Merel’, die met zachte stem vertelde van het wonder van Jezus’ geboorte. ‘Er was geen plaats meer in de herberg. Jozef en Maria werden er wanhopig van. Overal klopten ze aan en overal kregen ze hetzelfde antwoord. “We zitten al helemaal vol.” En Maria was zo moe. Ze wilde zo graag op een warm plekje liggen. Ze moest er bijna van huilen. Gelukkig was er ineens een herbergier die medelijden met ze kreeg. “Mijn herberg is wel vol,” zei hij. “Maar ik heb nog wel een stal. Het is natuurlijk wel niet zo mooi als hier binnen, maar het is er lekker warm door de dieren die er staan. Bovendien ligt er voldoende hooi. Je kunt er uitrusten.” Wat waren Jozef en Maria blij.’ Op hetzelfde moment werd de deur van de klas opengegooid en Walter Houvast, de

directeur, kwam binnen. 'Sorry dat ik je stoor, Merel, er is telefoon voor je. Schrik niet te erg. Er schijnt iets met je vader aan de hand te zijn. Het ziekenhuis belde. Ga maar gauw. Ik let wel zolang op de kinderen.'

Vergeten was het kerstverhaal. Weg was de sfeer van warmte en ontroering over het kind dat geboren werd. Merel haastte zich naar Walters kamer, waar de telefoon stond. Ze voelde hoe ze van top tot teen trilde. 'Er schijnt iets met je vader aan de hand te zijn. Het ziekenhuis belde.' Haar hand beefde, terwijl ze de hoorn opnam. 'Met Merel van Vierhouten.'

Aan de andere kant meldde zich een koele, rustige stem. 'Ik hoop dat we u niet te zeer aan het schrikken hebben gemaakt, mevrouw Van Vierhouten. Uw vader is hier net opgenomen in het ziekenhuis met een hartaanval. Uw moeder verzocht ons u hierover te informeren.'

'Hoe erg is het met hem? Ik bedoel: is het noodzakelijk dat ik nu kom? Is hij in levensgevaar?' Ze dacht aan de kinderen, die zaten te wachten op de rest van het kerstverhaal. Ze wilde niet naar het ziekenhuis. Hij mocht dit niet bederven. Nu niet. Hij had al zoveel bedorven.

‘Het is wel gewenst dat u komt, mevrouw Van Vierhouten.’

Merel voelde aan de toon aan de andere kant van de lijn dat de vrouw haar een ontaarde dochter vond. Een dochter die niet direct die kant op vloog, maar eerst wilde weten of het wel noodzakelijk was. Een enig kind nog wel. Wat wist het mens er ook van? ‘Dan kom ik zo snel mogelijk.’ Merel zuchtte en legde de hoorn terug op de haak. Haar vader in het ziekenhuis met een hartaanval. Ze kon het zich niet voorstellen. Hoe zou hij eruitzien tussen al die apparatuur in een wit ziekenhuisbed? Kwetsbaar? Misschien kreeg ze wel medelijden met hem. Ze zag ineens bijna voor zich hoe haar moeder vlak naast hem zou zitten en z’n hand zou strelen. Als het nodig was zou ze dag en nacht naast hem zitten, zoals ze altijd al dag en nacht voor hem klaarstond. Ze stond op en probeerde die gedachten van zich af te zetten. Het was niet belangrijk. Haar vader had een hartaanval gehad. Misschien was hij wel in doodsnood. Misschien wilde hij haar wel om vergeving vragen. Vergeving: ze moest er zelf bijna om lachen. Hendrik van Vierhouten die z’n dochter om vergeving zou vragen. Als het niet zo tragisch was, zou het haast komisch

zijn. Ze wilde teruggaan naar haar klas, maar bedacht zich. Frans zou het ook moeten weten. Het was ten slotte z'n aanstaande schoonvader. Haar vingers drukten in sneltreinvaart het nummer van Frans' kantoor in. Ze hoorde de stem van de receptioniste en verzocht doorverbonden te worden met Frans. 'Meneer Mulder is op dit moment helaas in vergadering. Hij mag alleen in dringende gevallen gestoord worden.'

'Laat u hem dan maar lekker doorvergaderen,' zei Merel luchtig. 'Wilt u hem wel een boodschap doorgeven? Zijn aanstaande schoonvader is in het ziekenhuis opgenomen met een hartaanval. Wilt u hem vragen of hij daar ook naar toe wil gaan, zodra hij in de gelegenheid is?'

'Natuurlijk,' haastte de receptioniste zich te zeggen. 'Moet ik hem echt niet uit de vergadering halen?'

'Nee, laat maar. Als hij daarna komt is het vroeg genoeg. Dank u voor de moeite.'

'Graag gedaan. Dag mevrouw Van Vierhouten.'

'Mevrouw Van Vierhouten,' mompelde Merel voor zich heen. Wat was dat mens toch altijd overdreven beleefd. Waarschijnlijk scheelden ze maar weinig in leeftijd en ze hadden

elkaar al een paar maal ontmoet op een personeelsfeest. Toch bleef het 'mevrouw Van Vierhouten'. Sommige mensen leken nooit uit de plooi te komen. Ze stond op en liep terug naar de klas, waar het tot haar verwondering doodstil was. Terwijl ze heel even in de deuropening bleef staan, hoorde ze Walter zeggen: 'Dat kindje was geen gewoon kindje. Nee, het was een kindje dat ons allemaal heel gelukkig zou maken.'

Walter stopte abrupt, toen hij haar ontwaarde. 'Sorry, ik ben zo vrij geweest te informeren waar je met je verhaal gebleven was. Op dat punt ben ik maar verder gegaan met vertellen. Ik wist ook niet of je terug zou komen, en anders zijn de kinderen zo uit het verhaal.'

'Bedankt, Walter. Ik kan inderdaad niet meer verder vertellen. Er werd mij verzocht naar het ziekenhuis te gaan. Mijn vader heeft een hartaanval gehad. Het schijnt ernstig genoeg te zijn om de naaste familie op te roepen. Ik heb het twijfelachtige geluk dat ik de enige ben.'

Walter keek haar aan. Hij zocht naar sporen van ongerustheid, maar haar blik was vast en haar woorden klonken cynisch. Soms zou hij willen weten wat voor gedachten er allemaal in dat mooie kopje onder die vracht koperro-

de krullen rondspookten. Een collega van Merel had het eens heel treffend onder woorden weten te brengen. 'Merel lacht wel, maar haar ogen lachen niet mee.' Zo was het precies. Ze kon heel goed met haar groep overweg. De kinderen waren dol op haar. Soms hoorde hij haar bijbelverhalen vertellen. Ze kon heel mooi vertellen, maar het leek alsof ze zelf niet kon geloven dat het waar was wat ze vertelde.

'Vind je het goed dat ik ga?'

Hij besepte ineens dat hij haar schaapachtig moest hebben aangekeken. 'Ja, ja, natuurlijk is dat goed. Het spijt me zo voor je, Merel. Ik weet hoe je je op deze middag verheugd hebt.'

Ze haalde haar schouders op. 'Vaders zijn soms belangrijker.' Ze probeerde te glimlachen, maar het mislukte, en voor het eerst ontdekte hij emotie op haar gezicht.

'Sterkte,' zei hij zacht. 'Ik hoop datje toch nog goede kerstdagen zult kunnen hebben.'

'Dat hoop ik ook.' Ze stak haar hand op als groet aan de kinderen, die haar een beetje teleurgesteld nakeken. 'Prettige vakantie allemaal!'

'Ik bel je nog,' schreeuwde Walter haar na, maar ze hoorde het al niet meer.

Met haar jas achteloos over een schouder

liep ze naar buiten, waar een snijdende wind haar trachtte duidelijk te maken dat het eind december was. Ze huiverde en trok haar jas aan, onderwijl aan het portier morrelend van haar rode autootje dat even later protesterend op gang kwam en haar door de kou met spoed naar het ziekenhuis bracht.

Ze voelde zich altijd nerveus en onhandig in ziekenhuizen. Misschien kwam het door die eindeloos lijkende gangen. Misschien kwam het door de artsen en verpleegkundigen in smetteloos wit, die haar passeerden zonder haar op te merken. Voor hen was dit ziekenhuis zo vanzelfsprekend. Voor hen was het geen probleem de hartbewaking te vinden. De receptioniste bij de opname had haar de richting met een achteloos gebaar gewezen en nu stond ze in de lift. Tegenover haar stond een man, die op het laatste nippertje nog tussen de deuren door geschoven was. Hij nam haar van top tot teen op, zag ze vanuit haar ooghoeken. Ze keek naar de punten van haar schoenen. De deuren gleden weer geluidloos open. De man stapte uit. Ze zag mensen zitten op de gang, net voor de deuren zich weer sloten. Mensen in dusters en badjassen. De lift ging verder naar boven en

stopte op de vijfde verdieping. Een duizeling beving haar, maar ze vermande zich en stapte de gang op. Er heerste bedrijvigheid. Verpleegkundigen leken deur in deur uit te vliegen. Een schoonmaakster stond de gang te dweilen en keek verstoord op, toen ze over de nog vochtige vloer liep. 'Sorry,' mompelde ze, maar de vrouw leek het niet te horen. Haar zolen piepten, toen ze verder liep. In het midden van de gang ontdekte ze een balie met daarachter een verpleegster. 'Ik kom voor meneer Van Vierhouten. Hij is hier vanmiddag opgenomen.'

'U bent z'n dochter?' De verpleegster zag er moe uit, maar ze probeerde te glimlachen. 'Loopt u maar even met me mee. Uw moeder is bij hem.'

'Hoe is het met hem?' informeerde Merel koel.

'Deze momenten zijn altijd kritiek.' De glimlach was verdwenen. 'Straks komt de dokter bij u langs. Hij zal u verder inlichten. Loopt u nu maar mee.'

Merel voelde haar hart kloppen, terwijl ze achter de vrouw in de smetteloos witte schort aan liep. Ze zou willen omkeren en nooit meer hier terug willen komen. De omgeving joeg haar angst aan. Het moment dat ze gevreesd